

Arnošt Vašíček

TAJEMSTVÍ ĎÁBLOVY BIBLE

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

**TAJEMSTVÍ
ĎÁBLOVY
BIBLE**

Nastaly poslední dny lidstva?

Proroctví ukryté v nejpodivnější knize světa

MYSTERY FILM
Ostrava 2010

Arnošt Vašíček – Tajemství Ďáblovy bible

Vydání druhé

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část včetně fotografií nesmí být publikována, kopírována či jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, 702 00 Ostrava

Snímky Ďáblovy bible Antonín Malý

Fotografie: ČTK, Jan Frolík, Břetislav Olšer a Arnošt Vašíček

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2010

ISBN 978-80-904190-4-9

Obsah

TEMNÁ PŘEDEHRA	9
Osmý div – Velký písař	

I. část – Válka o nebesa

SPIKNUTÍ ČARODĚJŮ	17
Vládce světa – Malá odbočka k velké shodě	
OBDOBÍ BESTIE	31
Posvátná linie – Cesta slunce – Vstup do podsvětí – Případ Satanovy koruny	
STRÁŽCI DRAČÍCH BRÁN	47
Pátrání po grálu	
POUTNÍCI DO ZAKÁZANÝCH ZÓN	52
Šifra opata Trithema – Bezládné loutky – Světelní démoni – Minulost v přímém přenosu	

II. část – Svědectví knihy

PROKLETÉ DUŠE	83
Učedník velkého Mistra – Rukověť adepta	
DVOJÍ ZRCADLO	91
Odraz věcí ztracených – Neviditelný záznam	
PODEZŘELÉ NEJASNOSTI	99
Stín nad hroby	
PROROK ZKÁZY	102
Přízrak v kouři – K výstraže světu – Biblický kód – Tajemná hra souvislostí – Cejch šelmy – Temné vize jasného konce – Čekání na úsvit	

*Náš obraz světa odpovídá skutečnosti jen tehdy,
když v něm má své místo i to, co je nepravděpodobné.*

C. G. Jung

Temná předehra

Ďábel slyšel, jak ho kdosi volá. Byl žádán o pomoc a rozhodl se neodmítnout. Jen ho překvapilo, odkud přichází ten zoufalý hlas.

V malé temné kobce klečel mnich. Nemodlil se. S rukama vzpaženýma před sebe vzýval síly temnot. Na stole vedle něj leželo psací náčiní a vysoký stoh pergamenu.

Nikdo v klášteře netušil, s kým se snaží uzavřít smlouvu a jakou cenu je za to ochoten zaplatit. Všichni se již večer shromáždili v kapli. Celou noc na kolenou úpěnlivě prosili Boha o slitování, orodovali za duši svého hříšného bratra, za duši mnicha, který byl odsouzen k smrti. Poprava se měla konat za úsvitu, pokud ovšem...

V té bouřlivé, tisíci blesky protkané deštivé noci nikdo z řeholníků nevěřil, že by bylo možné, aby se provinilec zachránil, aby do bílého dne vykonal, co slíbil.

Ráno ho našli ležet na podlaze. Byl popelavě bledý, zcela bezvládný, ale dýchal. Když ho přenášeli na lože, všimli si, že na špičce ukazováčku má stroupek zaschlé krve, jako by se píchl o ostře seříznutý brk.

Na stole se vršily stovky popsaných stran. Opat jimi listoval v téměř posvátném vytržení. Byla to dokonalost sama. Úžasná a vpravdě neuvěřitelná dílo.

A pak to uviděl.

Na jednom listu byl obraz. Obraz, který děsil. Obraz, který se nevyskytoval v žádné bibli na světě...

Legenda z východních Čech je strohá na detaily. Její jednotlivé verze se poněkud liší, ale osa příběhu je vždy stejná. V Podlažicích, v chudém klášteře řádu benediktinů, se jakýsi mnich dopustil těžkého hříchu a měl být za to zalděn zaživa. Aby se vyhnul trestu, navrhl opatovi, že za jedinou noc vytvoří knihu, jakou svět ještě neviděl – obrovský rukopis, do nějž kromě jiných děl opíše i celé Písmo svaté.

Představený pokání přijal. Slíbil odsouzenci milost, pokud se mu podaří skončit práci do jitra, a nechal do jeho cely přinést vše potřebné.

Mnich byl zručný písař, ale záhy poznal, že přecenil své síly. Nebesa nemohl prosit o milost, spoluvěrci ho přece poslali na smrt, a tak se obrátil k pekle.

Đábel, jak známo, nikdy nespí, zvláště když cítí příležitost. Dostavil se ihned a dílo dokonat. Za odměnu požadoval tradiční úpis na duši. A pak ještě maličkost. Chtěl, aby ho mnich do knihy namaloval.

Stalo se.

Obraz pekelníka uprostřed bible opata zaskočil, přesto dodržel slovo.

Mnich zůstal naživu. Ale nebyla to výhra. Brzy pochopil, že měl raději zemřít. Trápily ho výčitky. Pronásledován svědomím putoval z místa na místo.

Děsil se, co ho čeká po smrti. Často prosil Pannu Marii o milost.

Matka boží se nad ním slitovala. Vyslala anděly, aby přemohli Satana a vyrvali mu úpis ze spárů. Dokázali to na poslední chvíli, právě když mnich umíral. Spasenou duši doprovodili do nebe.

Tato pověst o hříchu a pokání, o nekonečném milosrdenství, o tom, že člověk nalezne skutečnou pomoc nakonec vždy jen u Boha, není pouze mementem a zároveň nadějí pro ty, kdo opustili cestu víry. U jejího zrodu zřejmě nestál jen dobrý úmysl zahalit ponaučení do přitažlivého hávu dramatického příběhu. Kdesi hluboko uvnitř se skrývá odraz skutečné události. Ozvěna odvěkého souboje dobra a zla. A možná ještě mnohem víc, než tušíme.

Osmý div

Ďáblova bible je jednou z největších záhad minulosti. V první polovině 13. století ji vlastnili benediktini z Podlažic. Když se dostali do finanční tísně, zastavili ji bohatým cisterciákům ze Sedlce u Kutné Hory. Benediktinský řád ale nechtěl přijít o takovou vzácnost. Proto opat břevnovského kláštera v roce 1295 knihu vykoupil. Když vypukly husitské bouře, byla převezena do Broumova. Tamní opevněný klášter přečkal dvojí obléhání. Knihu se tak podařilo zachránit. V Broumově zůstala až do doby, kdy se o ní dozvěděl Rudolf II. a zařadil ji do svých sbírek. Za třicetileté války, v létě roku 1648, ji ukořistila švédská vojska. Královna Kristina si ji cenila nadevše. Již v roce 1650 nechala tajuplnou raritu zanešt na první místo katalogu svých sbírek jako „dábelské dílo zazděného mnicha“. Vzácný rukopis byl uložen v depozitu královského paláce ve Stockholmu v sále Tre kronor. V roce 1697 palác zachvátil rozsáhlý požár. Jeho obětí se stal i švédský král Karel XI. A v ohni málem shořela i Ďáblova bible. Na poslední chvíli se jí podařilo vyhodit z okna ve třetím poschodí. Kniha vyvázla jen s prasklými deskami. Dnes je vystavena v Královské knihovně ve Stockholmu.

Názory odborníků se shodují: Dáblova bible nemá obdoby. Tento skutečný Kodex gigas je největší rukopisnou knihou světa. Je skoro metr vysoká a přes půl metru široká. Dnes má 312 pergamenových fólií, tedy 624 stran. Váha přesahuje 75 kilogramů.

Naprosto unikátní jsou nejen rozměry, ale především neobyčejně bohatý obsah. Je to vlastně celá knihovna v jednom svazku: soubor středověké moudrosti zahrnuje náboženské, historické, filozofické a přírodovědné texty. Mimo jiné se zde nacházejí dvě práce židovského dějepisce Josepha Flavia (37–95 po Kristu), dvacet knih, v nichž na počátku 7. století sevillský biskup Isidor shrnul poznatky Plinia, Lucretia a dalších římských autorů, vědecké pojednání o lidském těle a jeho nemocech sepsané Johannem Alexandrijským, žákem slavného Galéna, a také Kosmova kronika. Svěbytné kapitoly tvoří unikátní encyklopedie hříchů a návodů na odpovídající pokání a kupodivu nechybějí ani četrná zaklínadla a magické formule.

Už samotný výběr a uspořádání různorodých textů naznačují jakýsi záměr. Starý a Nový zákon nejsou řazeny po sobě, jak bychom očekávali. Vše jako by bylo podřízeno plánu, jehož smysl se nám ovšem nedaří odhalit.

Nejasné zůstává, proč vlastně tak obrovská kniha vznikla. Listovat velkými, mnohdy tuhými koženými stránkami není snadné. Četba horních řádků vyžaduje hluboký předklon. S knihou se obtížně manipuluje. Přenášet ji musejí dva muži. Na předčítání mnichům, které bývalo v kláštorech zvykem, se určitě nehodila.

K čemu tedy sloužila? Měl to být velkolepý hold moudrosti a vzdělanosti? Svěbytný důkaz neobyčejných schopností autora? Nebo je tak ohromná z ryze praktických důvodů? Neměla být její mohutnost a pevnost zárukou, že kniha přečká nepoškozena dlouhý čas?

Jestliže ano, proč?

Aby navždy zůstaly uchovány tehdejší vědomosti lidstva? Nebo měla přetrvat navěky z jiného důvodu? Není v ní ukryto poselství pro budoucnost? Proroctví určené tomu, kdo porozumí?

Velký písař

O autorovi tohoto jedinečného díla neexistuje žádný doklad. Odborníci přiznávají, že písmo je výjimečně vyrovnané a pozoruhodně stejné, jako by jeho pisatel nikdy nebyl hladový a unavený, nesužovalo ho horko či chlad, neprojevovala se na něm nemoc nebo stáří. I když je to prakticky nemožné (přepsání tak rozsáhlého textu vyžadovalo minimálně dvacet let), zdá se, že celý spis vznikl ve velmi krátkém časovém limitu.

Stanislav Bárta a Jiří Kostecký v knize *Ďáblova bible* uvádějí:

„Změnu písma zaznamenáváme jen na dvou místech. V přepisu jednoho textu a pak na úplném konci knihy, kde je kalendář s nekrologem. Ten vznikl patrně až na konci díla. V té době náš Velký písař možná už nežil. Jeho kniha, jakkoliv převeliká, působí totiž dojmem jisté neuzavřenosti. Jako by k ní chtěl ještě něco přidat, ale náhle mu vypršel čas. Třeba právě proto nezanechal znamení či náznak své totožnosti ani v podobě explicitu, tedy údajů o vzniku díla za ukončením vlastního textu. Což byl oblíbený motiv tehdejších písařů – umožňoval jim připomenout jejich zásluhy, byť mnohdy dost skromné. Po Velkém písaři však nic takového nenacházíme.

Čím déle si člověk *Kodex gigas* prohlíží, tím více se mu zdá, jako by skutečně – až na ty malé výjimky – všechno